

Camellia

หิวหน้า
ขันที
ผู้
มีศัตรู
ในดวงใจ

冷面督主请低调

四月的馨儿 ชื่อย่อว่า เตอะฉิ่นเอ๋อร์ เจียน
ตี้เอ้อเหม้งร์ แปล SnellSnail วาด

2

บทที่ 36 เขียนคิวเต็มหน้า

เมื่อกินมือเย็นแล้ว กุ๋ววินซีก็ให้ปาวรับใช้ในหน่วยไปต้กน้ำร้อนมาอ่างหนึ่ง นางล้างหน้าอยู่ในห้อง จากนั้นก็เปลี่ยนไปสวมกระโปรงยาวสีฟ้าและเสื้ออ่าว

นางไม่ได้สวมชุดสตรีนานแล้ว เมื่อต้องกลับมาใส่กะทันหัน กุ๋ววินซีจึงตื่นตื่นอยู่พักหนึ่ง

ขณะนางนั่งจัดแป้งหอมสีขาวต่ออยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง หัวหน้าหน่วยก็มาถึง

ชั่วขณะที่เขาเห็นกุ๋ววินซีก็พลันตกตะลึงไปเล็กน้อย ดวงตาลึกล้ำส่องประกายสว่างไสวคล้ายไม่มีวันมอดดับ

เขาเป็นผู้เลือกชุดกระโปรงนี้เองกับมือ ตั้งแต่รูปแบบไปจนถึงสีสันทันทีทั้งเป็นคนกำหนดขนาด บัดนี้เมื่อพวกมันอยู่บนร่างนางก็ช่างพอเหมาะพอดี ความยาวเหมาะสม สามารถขับเน้นรูปร่างออร่าอันอ่อนแอของนางออกมาได้สมบูรณ์แบบ

ก๊อวินชีปล่อยผมยาวสยายถึงหัวเข่าตั้งสายน้ำพุ ยืนอยู่
เบื้องหน้าหัวหน้าหน่วย นางประจุกกล้วยไม้งามที่แบ่งบาน
เจียบๆ อยู่ใกล้เพียงเอื้อม ร่างงามสะอิดสะเอ้งดูราวกับเขียน
ประหนึ่งจินตภาพ

ผมยาวคู่กับกระโปรงผ้าโปรงสีดำกับสีฟ้า เมื่อสีเย็น
อันบริสุทธิ์และงดงามทั้งสองชนิดมาบรรจบ ก็ขับเน้นให้ใบหน้า
ขาวเนียนดูหยกเนียนผ่องยิ่งขึ้น เปล่งรัศมีดึงดูดใจจน
เหลือซึ่งถึงทำใจจะสายตาออกไปไม่ได้แม้เพียงครึ่งส่วน

“...ต้องการให้ข้าช่วยหรือไม่”

เหลือซึ่งถึงมองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะนึกเรื่องสำคัญออก
เขาเอ่ยถาม ดวงตาโค้งขึ้น เผยรอยยิ้มอ่อนโยนบางๆ

“ไม่ต้องเจ้าคะ...”

ก๊อวินชีหลบสายตาของหัวหน้าหน่วย นัยน์ตาใสตั้งน้ำใน
บ่อกลอกไปมา ตื่นเต้นจนจิตใจว้าวุ่น

ชั่วขณะที่ได้พบเหลืงชิงถั่ง ในหัวสมองของนางก็นึกถึง
บทสนทนาที่คุยกับเซียวเสี่ยวเซิ่นเมื่อเช้า ใบหน้าจึงแดงก่ำ
อย่างไม่อาจควบคุม

เหลืงชิงถั่งนึกว่าก๊อวีนซีกังวลใจเพราะอีกเดี๋ยวดอง
พบกับหมิงหลัน จึงยื่นมือไปลูบศีรษะนาง

“ไม่ต้องกลัว ประเดี๋ยวจ้าจะคอยดูเจ้าอยู่ในมุลลับ ผู้คน
บนถนนก็มีมากมาย อีกทั้งยังได้จัดกองอารักขาของหน่วย
ตงฉางที่แต่งกายแฝงตัวเป็นชาวบ้านไว้อีกไม่น้อย หาก
หมิงหลันกล้าเสียมารยาท ข้าย่อมไม่มีทางปล่อยให้เจ้าต้อง
เสียเปรียบแน่ เชื่อใจข้า!”

เสียงของเขาทุ้มต่ำเปี่ยมด้วยเสน่ห์ มิหนำซ้ำเขายังมี
หน้าตาตงงามหล่อเหลา พอก๊อวีนซีได้ยินและได้เห็นก็พลัน
เคลิบเคลิ้มทันใด

“ข้า...ข้าเชื่อใจหัวหน้าหน่วยที่สุดอยู่แล้วเจ้าคะ เรื่องที่
หัวหน้าหน่วยต้องการให้อวีนซีทำ อวีนซียินดีทำเต็มที่ ไม่มี
บิดพลิ้วเจ้าคะ!”

แม้นางจะแสดงท่าทางแน่วแน่ แต่ก็ยังหลุบดวงตาทั้งสองลง ไม่กล้ามองสบตากับเขา

เหลิ่งซิงถึงขมวดคิ้วเล็กน้อย ริมฝีปากขยับนิดๆ เขามองก๊อวิน⁺ซี้ รู้สึกว่านางในยามนี้แปลกพิกลอยู่บ้าง และความแปลกที่ว่าคล้ายจะมีใช่เพราะเรื่องหมิงหลันเพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นเรื่องใด เขายังไม่รู้

เวลาล่วงเลยไปจนสายแล้ว เหลิ่งซิงถึงประคองก๊อวิน⁺ซี้ไปนั่งอยู่หน้าคันท้อง

“ข้าช่วยจะดีกว่า ประเดี๋ยวพวกเราต้องเร่งเดินทางแล้ว”

“เจ้าคะ...” ก๊อวิน⁺ซี้ก้มหน้า ตอบรับเสียงอื้อ

“นั่งตัวตรง”

หัวหน้าหน่วยเพิงวางมือลงบนไหล่ของนางเพื่อเตือนก๊อวิน⁺ซี้ก็พลันร่างสั่นสะท้านเล็กน้อย แผ่นหลังเหยียดตรงทันควัน

“แม่หนู เจ้าไม่สบายหรือเปล่า”

เหลียงซิงถึงมองกั๋ววินซีที่นั่งตัวแข็งที่ด้วยความกังวล
เขาคิดไม่ถึงว่าเพียงตนวางมือลงไป นางก็จะมีปฏิกิริยารุนแรง
ถึงเพียงนี้

นางไม่เคยมีปฏิกิริยาตอบสนองเช่นนี้มาก่อน...

“รบ...รบกวนหัวหน้าหน่วยแล้วเจ้าคะ...”

กั๋ววินซีเอ่ยเสียงขาดห้วงกระท่อนกระถั่น แต่ก็ถือว่า
ตอบรับคำของเขาแล้ว

เหลียงซิงถึงเทน้ำมันทาผมหอมดอกสூยเชียนลงบนฝ่ามือของ
ตนเล็กน้อย ถูเบาๆ แล้วใช้สองมือลูบเส้นผมดำขลับของกั๋ววินซี
หวีสากลงไปทุกซอกของเส้นผม

จากนั้นเขาก็ถือหวี เริ่มเกล้าผมให้กั๋ววินซี

รูปลักษณะที่ปรากฏในคันท้องข้างงดงามน่าหลงใหล
จมูกเล็ก ริมฝีปากสีอิฐเผา ดวงตาทรงเมล็ดซึ่งส่องประกาย
ระยิบระยับดังแสงอาทิตย์ยามเช้า นางเผยอาการขวยเขินและ
อ่อนช้อยออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

เหลียงชิงถึงเกล้าผมเป็นมयर้อยบุปผาแยกคู่อันงดงาม
ให้นาง ปล่อยปอยผมเล็กน้อยลงประป่า ไม่จำเป็นต้องสวมใส่
เครื่องประดับศีรษะมากมาย เพียงปักดอกฝูหรงกลีบซ้อน
สี่เหลืองไข่ห่านดอกหนึ่งไว้ข้างมวย เติมปิ่นระย้าทองลาย
บุปผาคู่ดำหนึ่ง ให้ระย้าไข่มุกเส้นยาวห้อยลงพาดผ่านช่วง
กลางอกของนาง ส่วนมวยอีกด้านเสียบหวีสับทองลายเต่ากระ

ก๊อวินชิมองตัวเองในคั่นฉ่องที่เปลี่ยนไปราวกับเป็น
คนละคนก็ตื่นตะลึง

ฝีมือของหัวหน้าหน่วยช่างเย็บมยอดจริง ๆ! ไม่เพียง
มยผมของบุรุษได้ แม้แต่ทรงผมของสตรี เขาก็สามารถรังสรรค์
ขึ้นมาได้ยอดเยี่ยมด้วยมือขาวเรียวคู่นั้น นี่เขาทำได้อย่างไร

เมื่อเทียบกับบุรุษที่ทำได้ล้วนตั้งใจจริงจัง นางที่เป็น
อิสตรีก็พลันรู้สึกว่ตนช่างทำอะไรได้หยาบกร้านนัก

เฮ้อ ช่างน่าละอายจริง ๆ!

เหลียงชิงถึงมองออกว่าก๊อวินซีสงสัยใคร่รู้ จึงยืมอธิบาย
ด้วยท่าทางสบาย ๆ

“ยามเพ็งเข้าวัง ข้าก็เคยรับใช้ผู้อื่น วันทั้งวันร่ำเรียน
ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ บัดนี้ผ่านไปหลายปีแล้ว แต่ดีที่ฝีมือยังมีได้
ตกไป”

ก๊อวินชีหนึ่งนไปชั่วขณะ

จู่ๆ นางก็รู้สึกหตุหขึ้นมา ก๊อวินชีพลันนึกย้อนไปถึงสิ่งที่
ตนพบพานยามยังอยู่ในกังยวน นางลอบทอดถอนใจ ผู้อื่น
กล่าวว่าวังหลวงเป็นสถานที่ที่กินผู้คนได้ เช่นนั้นในยามที่
หัวหน้าหน่วยเพ็งเข้าวังหลวง เขาต้องค่อยๆ ตะเกียกตะกาย
เดินไปที่ละก้าวอย่างไรถึงได้มีฐานะเช่นวันนี้ได้ ช่วงเวลาในอดีต
เหล่านั้น เขาต้องเผชิญหน้ากับอะไรมาบ้าง

ข้างหูรู้สึกคันยุบยิบอย่างประหลาด ทำให้ก๊อวินชีได้สติ
กลับมา

หัวหน้าหน่วยกำลังสวมต่างหูให้นาง

นิ้วเขาเพ็งสัมผัสกับติ่งหูอันอ่อนนุ่มข้างหนึ่งของนาง
เหลือซึ่งถึงก็รู้สึกว่าร่างกายอรชรของแม่หนูน้อยสั่นเล็กน้อย

เขาไม่รู้ว่านางรู้ความมากมายมานานแล้ว จึงคิดเพียงว่า
นี่เป็นปฏิกริยาลนลานและวิตกกังวลที่จะต้องไปปฏิบัติภารกิจ
ครั้งแรก

เหลิ่งชิงถึงเดินอ้อมมาโน้มตัวลงเบี่ยงหน้ากั้ววินซี
ยิ้มพลอบโยนพลาตบปานางเบาๆ

“ไม่เป็นไรนะ”

หัวหน้าหน่วยหิบบดลับแป้งขึ้นมา ใช้แผ่นทาแป้ง
เนื้อเนียนนุ่มแตะแป้งขึ้นมาเล็กน้อย มือข้างหนึ่งเชยคางนาง
เอาไว้ เหลิ่งชิงถึงเริ่มแต่งหน้าให้นาง

เขาสังเกตเห็นสายตาวี๊ดอึดและจงใจหลบเลี่ยงของนาง
จึงหยุดมือ เอ่ยสั่งด้วยเสียงทุ้มต่ำ

“แม่หนู มองข้า!”

เขาในยามนี้ต้องการให้นางมองตาเขา รวากับหาก
สายตาได้สบประสานกันก็จะทำให้หัวใจทั้งสองดวงสือถึงกัน
และพันผูกร้อยเรียงเข้าเป็นหนึ่ง

ก๊อวินชิมองดวงตาหงส์ของหัวหน้าหน่วย นัยน์ตาของเขาดำสนิทใส่กระจ่างดุจสระน้ำนิ่งซึ่งส่องประกายระยิบระยับจับตา

ทันใดนั้นสีแดงดอกท้อก็ผุดขึ้นเต็มพวงแก้มของก๊อวินซีอย่างรวดเร็ว ทำให้แก้มของนางมีสีสันอ้มเอิบน่าหลงใหลตั้งแต่ยังไม่ทันได้ทาชาดลงไป

เหลิงซึ่งถึงสุดหายใจเข้าลึกราวกับกำลังข่มความคิดชั่วร้ายที่ผุดขึ้นมาในหัว เขาถือดินสอเขียนคิ้ว วาดคิ้วให้นาง

เดิมทีคิ้วของแม่นางน้อยก็งามอยู่แล้ว เป็นความงามที่ธรรมชาติรังสรรค์ ทำให้เขาไม่รู้ว่าควรลงมือแต่งเติมอันใดอีก ดังนั้นเขาจึงเพียงวาดลงไปสองสามครั้ง เติมหางคิ้วบางๆ เส้นหนึ่งให้กับคิ้วดั่งไผ่หลิวของนาง

หัวหน้าหน่วยประคองใบหน้าดวงน้อย พินิจดวงตาและคิ้วของนางโดยละเอียด จากนั้นก็ใช้นิ้วแตะชาดทาปากจากในตลับเล็กน้อยแล้วแต้มลงบนริมฝีปากของนางอย่างเบาเมื่อ

แสงอาทิตย์สายหนึ่งส่องเข้ามาในห้อง ร่างบางอ่อนแอ้นเปื่องหน้าถูกแสงสีทองอาบย้อมชั้นหนึ่ง

เหลียงชิงถึงเบิกดวงตาหงส์กว้างขึ้นอย่างลืမ်ตัว สายตา
จ้องอยู่ที่เครื่องประดับล้ำค่าซึ่งเขาสลักด้วยมือตัวเอง

“หัวหน้าหน่วย...”

ครั้นถูกเขามองด้วยความเสน่หานานเกินไป กุ๋อวินซีก็ยิ่ง
เขินอายกว่าเดิม นางเรียกเขาเสียงแผ่วเบา

เหลียงชิงถึงพลันได้สติกลับมา เขายึดกระอັกกระอ่วนและ
เบี่ยงกายหลบไปด้านข้าง เผยให้เห็นดวงหน้าน้อยๆ อันประณีต
งดงามซึ่งสะท้อนอยู่ในคันท้อง

ภาพสะท้อนจากคันท้องทำให้เครื่องหน้างดงามดูเลื่อนราง
อยู่บ้าง ดูราวกับคำกล่าวที่ว่าบุปผาในคันท้อง ดวงจันทร์ในธารา
ทำให้ผู้พบเห็นบังเกิดความรู้สึกและจินตนาการอันไร้ที่สิ้นสุด
และอยากจะมองให้ชัดเจนยิ่งกว่าเดิม

เหลียงชิงถึงไม่อาจข่มกลั้นไว้ได้อีก ทันใดนั้นเขาก็จับไหล่
ของกุ๋อวินซีให้นางหันมาประสานสายตากับเขา!

สายลมนอกหน้าต่างพัดโชย เงามซึ่งเกิดจากต้นไม้ขยับ
สั่นไหว

กั๋ววินชีนั่งนิ่งตัวตรง ดวงตา คิ้วงามและเส้นผมทุกเส้น
ถูกย้อมด้วยแสงตะวันสีทองอันเลอค่า

เหลิ่งชิงถึงยื่นมือออกไปลูบสัมผัสพวงแก้มของนาง
แผ่วเบาอย่างไม่อาจยับยั้งจิตใจ

กั๋ววินชีตกใจการกระทำนี้ของเขา ริมฝีปากสีชาดเผยอ
ด้วยความประหลาดใจ สีหน้าลนลานทำอะไรไม่ถูก ดวงตาส่อง
ประกายระยิบระยับ

เหลิ่งชิงถึงตะลึงเพราะความงามล้ำของนาง ทว่าชั่วขณะที่
ที่เขาเห็นต่างหูที่ดึงดูดทั้งสองข้างของนาง จิตใจก็พลันอึดครึ้ม
หม่นหมองอย่างเลื่องไม่ได้

สตรีที่เขาประทินโฉมให้กับมือกลับต้องส่งไปให้หมีงหลัน
ยลโฉม! แล้วจะไม่ให้เขาไม่สบอารมณ์ได้อย่างไร รอคอยทั้ง
ยามค่ำเมื่อได้ตัวหมีงหลันมาแล้ว ต้องแก้แค้นทรمانอีกฝ่าย
เสียหน่อย เพื่อจะลดความขุ่นเคืองที่สะสมมานานเนิ่นของตน
ได้บ้าง!

“แม่หนู ยังหวั่นใจอยู่หรือไม่”

เหลืงซิงถั่งตึงไห้นางลุกขึ้นยืน มองสบตากับก๊อวีนซี
พลางเอ่ยถามอย่างเอาใจใส่

ก๊อวีนซีไม่เอ่ยวาจาใด เพียงมองหวัหน้าหน่วยพร้อมกั
พยักหน้า ทำทางนี้ไห้เหลืงซิงถั่งใจอ่อนยวบ

ทำทางเชื่อฟังว่าง่ายของนางช่างน่ารักและน่าสงสาร
เกินไป ไ้ความปรารถนาที่ข่มไว้ในใจของเหลืงซิงถั่งปะทุ
อีกครั้ง!

ความคิดว่าความอ้นแรงกล้าไห้เขาอยากโน้มกายไป
จุมพิตเด็กสาวที่อยู่เบื้องหน้า...

แต่ท้ายที่สุดสติสัมปชัญญะก็เอาชนะความปรารถนา
ดាំมีดนั้นได้

เขากางแขนออก โอบนางไว้ในอ้อมอก แผ่นหลังกว้าง
ค้อมลง เหลืงซิงถั่งหลับตา ใช้น้้าผากแนบกับหน้าผากของนาง

ก๊อวีนซีตื่นตระหนก คิ้วทรงใบหลิวเล็กขึ้นสูง ยามนี้
ใบหน้าของหวัหน้าหน่วยขยายใหญ่จนถึงขีดสุด ไ้หานาง
มองเห็นไม่ชัดอยู่บ้าง

นางรู้สึกถึงความเย็นชื้นแถบหนึ่ง นั่นเป็นเหงื่อที่ผุดเต็ม
หน้าผากหัวหน้าหน่วย ยามนี้ทั้งร่างเขาราวกับมีไอความร้อน
แผ่กระจายออกมาจนแทบจะแผดเผาและหลอมนางไปด้วย

“แม่หนู...ไม่ต้องกลัว ข้า...จะปกป้องตัวเอง เชื่อข้า!”

ข้างใบหูเป็นเสียงที่เอื่อยด้วยอาการหอบเล็กน้อย
เหลือซิงถึงยังคงหลับตา คล้ายต้องการสนทนากับนางเพื่อตัด
ความคิดชั่วร้ายที่ลอยอยู่เต็มหัวของตน

“เจ้าคะ อวินซีไม่กลัว มีหัวหน้าหน่วยอยู่ อวินซี...ไม่กลัว
เรื่องใดทั้งนั้น!”

ก้อวินซียังคงไม่รู้เรื่องราวใด เมามายไปกับความ
อ่อนโยนของหัวหน้าหน่วย ทั้งยังเคลิบเคลิ้มไปกับเสียง
เปี่ยมเสน่ห์เฝ้าชวนของเขา แม้จิตใจและความคิดจะว้าวุ่น
แต่ก็ตอบเขาเสียงอ่อนหวานแผ่วเบา

“ดี ดี...”

เหลือซิงถึงยิ้ม เขาหมายจะกอดนางให้แน่นอีกหน่อย
แต่ก็กังวลว่าทรงผมที่ตุนอดสำหรับทำให้นางจะยุ่งเหยิง

ใช่ว่าเกล้าใหม่ไม่ได้ แต่เวลาไม่พอแล้ว...

ดังนั้นเขาจึงต้องตัดใจ ปล่อยมือออกจากเอวอรรชของนางพลาญถอนหายไยยาว

“ไปเถิด เอาของไปด้วย พวกเขาจะไปพบหมิงหลัน!”

ครอญาว

บทที่ 37 ของจรับทัณฑ์ (1)

ประตู่จึงเหมินตะวันตก ซอยกลางเทียน...

รถม้าคันหนึ่งจอดอยู่ ณ มุมถนนฝั่งตรงข้ามจวน
ผู้บัญชาการหน่วยซีฉาง ทันใดนั้นม่านรถก็ถูกเลิกขึ้น ชุนปิง
กระโดดลงมา วางม้านั่งสำหรับเหยียบลงที่พื้น จากนั้นก็
ประคองกุ้อวินซีที่อยู่ในรถม้าลงมา

ครั้นมองไปทางจวนที่อยู่ฝั่งตรงข้าม กุ้อวินซีก็อด
ตื่นตะลึงไม่ได้

จวนขุนนางนี้มีประตูสี่ซาดสี่ทิศ หลังคาสูงตระหง่าน
หรูหรา จวบจนวันนี้นางยังไม่เคยไปจวนขุนนางของหัวหน้า
หน่วยมาก่อนจึงไม่รู้ว่าที่นั่นเป็นเช่นไร ทว่าระดับความอลังการ
ของจวนที่อยู่เบื้องหน้านั้นไม่ได้เป็นรองกังย่วนที่นางเคยอาศัยอยู่
เลย

พอรับกู้วีนชีลงจากรถม้าเรียบร้อยแล้ว ชุนปิ้งก็เดินข้ามถนนไปยังหน้าประตูจวนผู้บัญชาการที่อยู่ฝั่งตรงข้ามเพื่อบอกข่าวการมาถึง

นิสัยของคนผู้นี้ชื่อตรงและเก็บปากเก็บคำยิ่ง ตลอดการเดินทาง ต่อให้โดยสารถม้าคันเดียวกับกู้วีนชี เขาก็ไม่พูดคุยกับนางสักประโยค ทำให้บรรยากาศระอึกระอ่วนนัก นางรู้สึกอึดอัดไปพักหนึ่งเลยทีเดียว

กู้วีนชียืนอยู่ในเงาของรถม้า มองกลุ่มคนที่เดินขวักไขว่ไปมา

มีทั้งหญิงและชาย ถือตะกร้าและหาบเร่ สวมหมวกและเปลือยศีรษะ หลากสีสันทันยิ่ง หากมองด้วยสายตาของนาง ก็ยากจะแยกออกว่าคนใดบ้างที่เป็นกองอารักขาของหน่วยตงฉางที่ปลอมตัวมา

กู้วีนชีมองไปรอบๆ ก็ไม่พบร่องรอยของหัวหน้าหน่วยของตนเลย หลังจากออกมาจากหน่วยตงฉาง เขาก็แยกตัวไปไม่รู้ว่ายามนี้กำลังมองมาทางนี้จากจุดใด

ทันใดนั้นก๊อวินซีก็รู้สึกว่ามันตลกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นชิน นางรู้สึกใจโหวงเหวว ร่างกายแข็งทื่อ รู้สึกเหมือนร่างกายเย็นเยียบเล็กน้อย

นิ่งไว้ นิ่งไว้! ยิ้ม ต้องยิ้ม!...

ก๊อวินซีนึกถึงคำที่หัวหน้าหน่วยกำชับกับนางซ้ำๆ ก่อนออกเดินทาง นางลอบเตือนตัวเองว่าต้องใจเย็นเอาไว้

หัวหน้าหน่วยไม่มีทางหลอกนาง เขาบอกว่าจะมาก็ต้องมาแน่! ไม่แน่ว่าเวลานี้เขาอาจจะกำลังมองมาทางนี้จากมุมใดมุมหนึ่ง

ก๊อวินซีคิดว่า นางได้รับการดูแลจากหัวหน้าหน่วยมาเนิ่นนาน บัดนี้เป็นโอกาสอันดีที่นางจะได้ตอบแทนเขาบ้าง...

ซุนปิ้งไปรายงานและกลับมา ไม่นานประตูสีชาดบานใหญ่หรรหาก็เปิดออก หมิงหลันซึ่งแต่งกายด้วยชุดลำลองถูกห้อมล้อมด้วยขันทีน้อยอีกสองสามคน เขาสาวเท้าเดินออกมา

เมื่อเดินมาถึงกลางถนนและเห็นกัววีนซีที่แต่งกายด้วยชุดสตรี หมิงหลันก็พลันนิ่งงัน พอเห็นนางเอียงศีรษะแ้มยิ้ม เขาก็รีบจัดแจงเสื้อผ้าแล้วเดินเข้าไปอย่างรวดเร็ว

หมิงหลันยืนอยู่เบื้องหน้ากัววีนซี แต่ไม่ได้พูดอันใด เพียงเลิกคิ้วทั้งสองขึ้นเล็กน้อย สายตาวนเวียนสอดส่องมองนางด้วยความเคลือบแคลง ดวงตาฉายประกายแสงเด่นชัด

เขาคาดเดาจุดประสงค์ที่นางแต่งกายเช่นนี้ไม่ออก ทว่านางในยามนี้งดงามเหลือเกินจนเขาข่มความอิจฉาเอาไว้ไม่ได้ ไยหัวหน่าหน่วยตงฉางจึงมีบุญวาสนาถึงเพียงนี้ เขาซึ้งนั้!

ขณะที่น้อยสองสามคนที่ติดตามมาเบิกตาโผล่อย่างเห็นความคาดหมาย ฉินจงเคยพบกัววีนซีเกินหนึ่งครั้งแล้ว ทว่าจู่ๆ นางก็เปลี่ยนการแต่งกาย งดงามดุดิบผาดอกล้นในใจเขาพลันบังเกิดอาการคันยุบยิบ

“นี่...เจ้าเป็นสตรีจริงๆ...”

จ้องมองกันอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดหมิงหลันก็เอ่ยปากขึ้นก่อน พอกัววีนซีได้ยินเสียงแหลมดุจสตรีของเขาก็เกร็งไปทั้งร่าง รู้สึกอึดอัดยิ่ง

ทว่านางยังคงแยมยี้มชวลุ่มหลง หลังจากยอบกาย
การระกัเอย่เสียงหวาน

“หัวหน้าหน่วยหมิง วันนี้อวินกวนเอ๋อร์รับคำสั่งจาก
อาจารย์ นำสุรา ‘ดอกอ้อพิสุทธิ์’ ที่ปมไฉ่นานปีมาส่งให้ท่าน เพื่อ
ตอบแทนน้ำใจที่หัวหน้าหน่วยหมิงส่งคนไปมอบของขวัญให้ใน
เทศกาลฉงหยางเจ้าค่ะ”

สิ้นเสียง ชุนปิ่งที่อยู่ข้างกายนางก็รีบยื่นสุราไหหนึ่ง
ออกไป

ใช้สุราแลกสุรา สิ่งของอย่างอื่นสักเล็กน้อยก็ไม่มี ตกลง
แล้วหัวหน้าหน่วยต่งฉ่างไม่ชอบหมิงหลั่นมากเท่าใดกันแน่!

จากมุมมองของเหลิ่งชิงถั่ง หากคนอย่างหมิงหลั่น
มองพิรุฑออกแล้วก็ห้ามปิดบังซุกซ่อนต่อไป การปิดบังรังแต่จะ
ทำให้อีกฝ่ายยิ่งเหิมเกริมและตอแยหนักขึ้น มีสัถยก่อน
ก้าวหนึ่ง หลังจากหนึ่งค้อยใช้กระบองฟาดเขาให้คว่ำ ทำให้เขา
ไม่กล้าเล่นตลกตลกกลับหลังอีกเลย

หมิงหลั่นส่งสายตาไปทางฉินจง เขาก็รีบรับไหสุรานั้นไป

ก๊อวินซียิ้มเจิดจ้าจนชดช้อย “ยังมีขนมบุปผาหิมะที่ข้า
ทำเอง ขอมอบให้หัวหน้าหน่วยหมิงด้วยเจ้าคะ”

ก๊อวินซียกกล่องอาหารที่อยู่บนแอกรถม้า ยื่นส่งให้
หมิงหลัน “นี่เป็นน้ำใจเล็กน้อยของข้า หวังว่าหัวหน้าหน่วยหมิง
จะรับไว้เจ้าคะ”

“เจ้าทำเองรี เจ้าทำของพวกนี้เป็นด้วยหรือ”

หมิงหลันมือหนึ่งถือด้ามไม้ของกล่องอาหาร อีกมือหนึ่ง
เปิดฝากล่อง ในนั้นมีขนมโรยน้ำตาลอยู่สองแถวจริงๆ

“คราแรกที่ได้พบหัวหน้าหน่วยหมิง ท่านเคยถามว่า
อวินกวนเอ๋อร์มาหน่วยต่งฉางทำอะไรบ้าง อวินกวนเอ๋อร์ละอาย
ยิ่งจึงไม่กล้าตอบ เพราะที่จริงแล้วข้า...ทำงานหน้าเตาในครัว
เจ้าคะ อาหารสามมื้อในแต่ละวันของอาจารย์ล้วนเป็นข้าดูแล
แต่เพียงผู้เดียว”

“หึๆ...หัวหน้าหน่วยเหลิงชางมีบุญจริงๆ...”

หมิงหลันผินยิ้มอย่างไม่เป็นธรรมชาตินัก แต่ละคำ
คำออกมาจากไรฟัน สีหน้าก็ไม่ได้ผ่อนคลาย

ใช้แล้ว มีทั้งบุญทางตาและบุญทางปาก บิดามันเถอะ...

หมิงหลันส่งกล่องอาหารให้ลูกน้อง มือเขากำเป็นหมัด
แน่นอยู่ในแขนเสื้อ ดวงตากลอกไปมา มองไปทั่วร่างกั๋ววินซี

เรือนร่างบอบบางอ่อนแอ สวมกระโปรงยาวลากพื้น
สีฟ้าดูจืดชืด หน้าผากผ่องใส คิ้วทรงใบโพธิ์งดงาม นัยน์ตา
สีน้ำตาลส่องแสงประกายสุกสกาว ริมฝีปากดูจืดจางทื่อซึ่ง
เม้มน้อยๆ อึดเอิบ ทำให้ผู้พบเห็นอยากโหม่งกายลงไปประทับ
จุมพิตอย่างอดไม่ได้

ยามแต่งกายเป็นกองอาร์กซาก็ดูหล่อเหลา ทำให้เขาเกิด
ความคิดดำมืดมากมาย บัดนี้แต่งกายเป็นสตรี ทั้งยังสวมต่างหู
ที่เขามอบให้ ระหว่างที่นางสนทนากับเขา ดอกเบญจมาศบน
ต่างหูก็แกว่งไกวไปมา หมิงหลันพลันรู้สึกว่าร่างกายเบาหวิว
ดูจะล่องลอย

แม่หนูตัวน้อยผู้นี้รูปโฉมงดงามยิ่งนัก เมื่อแต่งกาย
แบบนี้ก็ดูแตกต่างกับยามอยู่ในหน่วยตงฉางจริงๆ...

ครั้นเห็นหมีงหลับและคนที่เขาพามาด้วยมองนาง
ไม่วางตา ในสายตาเจอความคิดชั่วร้ายตะกละตะกลามอยู่ด้วย
กัววินซีก็แอบโมโหอยู่ในใจ

โยชน์ทีของหน่วยซีฉางจึงเข้าชู้ว่าบุรุษปกติอีกเล่า แต่
นางรับปากหัวหน้าหน่วยไว้แล้วว่าจะยืมให้หมีงหลับตั้งแต่ต้น
จนจบ

ดังนั้นนางจึงยิ้มอย่างอ่อนโยนแล้วยอบกายคารวะ
หมีงหลับอีกครั้ง เอยด้วยเสียงเสนาะหู

“ในเมื่อส่งของขวัญถึงมือหัวหน้าหน่วยหมีงแล้ว
อวินกวนเออร์ก็ขอตัวก่อนเจ้าคะ ขอให้หัวหน้าหน่วยสมบูรณ์
พูนสุขอายุยืนยาว”

“ช้าก่อน!” หมีงหลับยื่นมือไปรั้งกัววินซีไว้ “ข้ายังไม่ได้
ให้เจ้าไป เจ้าจะรีบร้อนอันใด”

กัววินซีไม่รู้สึกลนลาน เพราะรู้ว่าหมีงหลับไม่มีทาง
ปล่อยนางไปง่ายๆ แน่

ก่อนหน้านี้ไม่นาน นางจงใจดึงเขาให้ร่วงตกจากรถม้า
ทั้งยังทำให้หมวกผู้บัญชาการใหม่เอี่ยมของเขาเปื้อนฝุ่นดิน
เขาย่อมต้องยังจดจำความแค้นนั้นอยู่แน่!

“หัวหน้าหน่วยหมิง ท่านคิดจะทำสิ่งใดหรือเจ้าคะ”

ก๊อวินชี้มองเขาด้วยแววตาล้ำหยาญและเด็ดเดี่ยว
ริมฝีปากอึมน้ำยกขึ้นเล็กน้อย รอยยิ้มมิได้น้อยลงแม้ครึ่งส่วน

“เจ้าติดค้างคำตอบข้าข้อหนึ่ง จนถึงวันนี้ก็ยังไม่ยอมบอก
ความจริงอีกที”

หมิงหลันจ้องก๊อวินชี้เขม็งด้วยสายตาเฉียบคมและ
เย็นชา ใบหน้างดงามเย้ายวนซึ่งเดิมที่มีสีหน้าคล้ายยิ้มคล้าย
ไม่ยิ้มเปลี่ยนเป็นเหี้ยมโหด

เขาเดินเข้าใกล้นางที่ละก้าว

ครันซุนปึงเห็นก๊อวินชี้ถอยจนแผ่นหลังแนบกับรถม้า
เขาก็กำลังจะพุ่งตัวเข้าไป ทว่าถูกชั้นที่น้อยสองสามคนของ
หมิงหลันล้อมไว้กับสารถิ

“หวัหน้าหน่วยหมีง ท่านคิดจะทำสิ่งใดกันแน่!”
สถานการณ์เกินควบคุมเล็กน้อย กู้วิน⁺ซึ่งอดเอ่ยออกมาไม่ได้

หมีงหันจับข้อมือข้างหนึ่งของนาง พุดพลงยิ้มเยาะ

“ข้ายังมีเรื่องจะถามเจ้า! เสียวกวนเออร์ เจ้าคิดจะทำ
อะไรกันแน่ อย่าได้เล่นตลกตีก รีบพุดความจริงมาเสีย! มิฉะนั้น
เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะลากเจ้าเข้าจวนผู้บัญชาการและลงทัณฑ์
สอบสวนเดี๋ยวนี้...”

มืออีกข้างของหมีงหันจับเป็นท่ากลัวยไม้ ลูบไล่ตาม
คางของกู้วิน⁺ซึ่งอย่างหยอกเย้า

กู้วิน⁺ซึ่งขะแหยงนัก ไม่รู้ว่าหวัหน้าหน่วยของตนกำลัง
มองฉานนี้อยู่หรือไม่

ไม่ได้ จะทำให้เขาขายหน้าไม่ได้ ต้องทำภารกิจให้สำเร็จ

“คราก่อนหวัหน้าหน่วยหมีงไปเยี่ยมเยียนอาจารย์ที่
หน่วยตงฉาง เป็นอวินกวนเออร์กล่าววจาล่วงเกิน หลังจากนั้น
จึงถูกอาจารย์อบรมไปคำรบหนึ่ง ในเทศกาลฉงหยาง หวัหน้า
หน่วยหมีงยังส่งของขวัญชิ้นใหญ่มาให้ อวินกวนเออร์จึงมา

ขอบคุณท่านหัวหน้าหน่วยหมิงด้วยตัวเอง เช่นนี้มีสิ่งใดผิดหรือ
เจ้าคะ”

กล่าวจบ นางก็ทำท่าทางนาสงสารและไร้เดียงสา ใน
ดวงตามีน้ำเอ่อคลอคล้ายไกล่ร้องไห้

“หัวหน้าหน่วยหมิง ท่านทำข้าเจ็บเจ้าคะ...”

หมิงหลันสั่นไปทั้งกาย สีหน้าลนลานขึ้นมาทันที

เมื่อมองซ้ายมองขวาแล้ว ชั้นที่น้อยสองสามคนนั้น
ไหนเลยจะยังสนใจซุนปิงกับสารถิ ยามนี้พวกเขากำลังมอง
หัวหน้าหน่วยของตนใช้กำลังข่มขู่ก๊อวินซีซึ่งกำลังขอร้อง
บางคนยังแสดงสีหน้าเห็นใจอย่างชัดเจนด้วย

หมิงหลันกระแอมสองครั้ง เหล่าชั้นที่น้อยถึงเรียกสติ
คืนมาได้และยืนตรงทำท่าขึงขัง

หมิงหลันคลายมือออก ก๊อวินซีจึงหลุดพ้นจากมือของ
หมิงหลัน นางลูบข้อมือของตนด้วยสีหน้าเจ็บปวด

หมิงหลันจ้องนางไม่วางตา ถามว่า “เหลิงกงกงรู้หรือไม่
ว่าเจ้ามาหาข้า”

“ย้อมรู้แน่นอนเจ้าคะ มิเช่นนั้น^{*}วินกวนเออร์จะนำสุรา ดอกอ้อพิสุทธ์มาจากที่ใดเล่า สุรานี้ใช้เวลาหมักสามสิบปีจึงจะ ได้มาสักหนึ่งไห อายุมากกว่าอาจารย์ของข้าอีกเจ้าคะ ดังนั้น นี่ย้อมเป็นของขวัญที่ท่านอาจารย์มอบให้หัวหน้าหน่วยหมิง! ยามนี้หากท่านไม่ปล่อยให้ข้ากลับไป อาจารย์ต้องรอข้าจน ร้อนใจแล้วเป็นแน่!”

กั๋ววินซี^{*}ก้มหน้าลูบข้อมือ ตอบโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้า สิ้นปากกล่ำกลืนฝืนทนยิ่ง

หมิงหลันหัวเราะเจ้าเล่ห์

“เช่นนั้นก็ดี หากเจ้าตอบคำถามข้า ข้าจะปล่อยเจ้า กลับไปทันที”

“หัวหน้าหน่วยหมิงจะถามสิ่งใดอีกหรือเจ้าคะ”

“ตกลงเจ้าคือใครกันแน่ มีชื่อว่าอะไร”

ช่างเป็นคำถามที่ตรงใจจริง ๆ!

กั๋ววินซี^{*}แยมยิ้ม เผยลักยิ้มบาง ๆ ชวนหลงไหล

“หัวหน้าหน่วยหมียังไม่ทันได้ดื่มสุรา ไยจึงมีนเมา
ไปก่อนแล้วเล่าเจ้าคะ ข้าชื่ออวินกวนเออร์ เป็นศิษย์ของหัวหน้า
หน่วยตงฉาง เรื่องเหล่านี้อาจารย์ก็บอกท่านไปแล้วในคราที่
ท่านไปหน่วยตงฉางครั้งแรกมิใช่หรือเจ้าคะ บัดนี้ไยจึงถามข้า
อีกเล่า”

หมีหลังเล็กคิ้ว ริมฝีปากงดงามโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม
ประหลาด

“อย่ามาทำไขสื่อกับข้า! เหตุใดอาจารย์ของเจ้าต้องให้เจ้า
แต่งกายเป็นบุรุษซ่อนตัวอยู่ในหน่วยฉางด้วย ตอนนั้นข้าถาม
เหตุใดเขาต้องโกหกว่าเจ้าเป็นชั้นที่น้อย!”

ขณะชักใส่ไร่เรียง ดวงตาของหมีหลังก็ส่องประกาย
เขาเดินขึ้นหน้า ทั้งร่างแนบกับกายกัววินชี เสียดสีอย่างเนิบช้า
แผ่วเบา

กัววินชีเผยสีหน้าตื่นตระหนกทันที

หมีงกก นี่ท่านกระโดดลงหลุมพรางเองนะ!

“หากอยากรู้ คึนนี้ยามจื่อที่อารามชิงเฟิงซานเมือง
ทิตเหนือ ข้าจะบอกคำตอบกับท่านด้วยตัวเอง เป็นอย่างไร
เจ้าคะ”

ก๊อวินซึ่งข่มความขะแขยง พยายามพูดให้จบด้วยสีหน้า
ผ่อนคลาย จากนั้นก็เงยหน้ามองหมีงหลัน ริมฝีปากคลี้ออกเป็น
รอยยิ้มยั่วยุหลายส่วน

ดีที่หมีงหลันไม่ได้เปลี่ยนนิสัยมากตักหาและใจกล้า
ทำให้นางสบโอกาส...

“หัวหน้าหน่วย...”

“อย่าไปฟังนางนะขอรับ!”

เหล่าชั้นที่น้อยที่อยู่ด้านหลังหมีงหลันรู้สึกว่ามีพิรุณจึง
พากันเตือนหัวหน้าหน่วยของตนว่าอย่าหลงเชื่อโดยง่าย

หมีงหลันเผยสีหน้าเย่อหยิ่งและจองหอง

“แม่หนูน้อย เจ้าหมายจะเล่นเล่นกับข้ารี พุดมาเสียทีนี้
หากไม่พูดให้กระจ่างก็อย่าได้คิดจะกลับไป!”

“หัวหน้าหึงกลัวสิ่งใดอยู่หรือเจ้าคะ” นางย้อนถาม
แววตาแฝงอารมณ์เย้ยหยัน

“บังอาจ...” หึงหลันถูกนางยั่วจนโมโหแล้วจึงถลึงตา
ร้องเสียงแหลม

ทว่าเมื่อเห็นนางหน้าเจื่อนไปเล็กน้อย ความโมโหก็
ลดลงไปกว่าครึ่ง เขาเอ่ยถาม “ลองว่ามาซิว่าข้ากลัวสิ่งใด”

“แต่ไหนแต่ไรมา อารามชิงเฟิงมีข่าวลือเรื่องผีอาละวาด
อวิณกวนเอ๋อร์สงสัยใคร่รู้มานานยิ่งจึงอยากไปสืบเสาะให้รู้ความ
ที่หัวหน้าหน่วยหึงไม่ยินดีตามเข้าไปคงเป็นเพราะกลัวผี
ใช้หรือไม่เจ้าคะ”

ก๊อวินซีคิดวิธีกระตุ้นชั้นเลิศได้

“น่าขัน! ข้าเป็นขุนนางชั้นสองเอก คือหัวหน้าหน่วย
ชีฉ่างผู้สูงส่ง ไม่เคยเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ! ต่อให้มีผีจริงก็เป็นมัน
ที่ต้องกลัวเกรงข้า!”

“เช่นนั้นก็ดียิ่งเจ้าคะ! ประเดี๋ยวค็นนี้ท่านก็ตามข้าไป
เถิด!” ก๊อวินซีแยมยิ้มเจ้าเล่ห์

หมิงหลันไม่ได้ตอบกลับทันที สายตามองไปยังใบหน้า
งดงามดุษฎีปดาของกัววินซีหนึ่ง หลังจากจ้องอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ เขาก็ก้มหน้า ขยับมากระซิบข้างหูนางด้วยเสียงแหลมใส

“คืนนี้ข้าจะไปตรงตามเวลา เจ้าก็เล่าทุกสิ่งที่เกี่ยวข้อง
ตัวเจ้าออกมาให้หมด จากนั้นก็มาติดตามข้าเสีย อวินกวนเอ๋อร์
ข้าชอบเจ้ายิ่ง...”

ลมหายใจอุ่นร้อนเป่าลงบนใบหูจนใบหน้าครึ่งซีกของ
นางคันไปหมด

กัววินซีเบี่ยงกายหลบไปด้านหลัง ทว่ายังไม่ลืมยิ้มละไม
ให้หมิงหลัน

“หัวหน้าหน่วยหมิง ท่านมาตามนัดก่อนเถิด แล้วค่อยคุย
เรื่องภายหลัง! คืนนี้ยามจื่อ ท่านไปพบข้าที่อารามชิงเฟิงนะ
เจ้าคะ!”

“ได้ ตกกลางคืนนั้น!”

หมิงหลันเลิกคิ้วขึ้นอย่างชั่วร้าย จากนั้นก็โบกมือสั่งการ
เหล่าขันทีน้อย

“ปล่อยพวกเขาไป! พวกเรากลับจวน!”

ตัวอย่าง

บทที่ 38 ของจรับทัณฑ์ (2)

ครั้งกลับมาถึงจวนผู้บัญชาการ หมิงหลันและเหล่าชั้นที่น้อยก็มาล้อมอยู่หน้าโต๊ะ มองขนมบุปผาหิมะที่กู่อวิ้นซีให้มาด้วยสายตาสงสัยเคลือบแคลง

แป้งขาวนวดผสมน้ำผึ้ง นมวัวและเนย พับทบกันเป็นชั้น กดทับแล้วหั่นเป็นชิ้นสี่เหลี่ยมเล็กๆ วางไว้บนตะแกรงเหล็กและพลิกย่างไปเรื่อยๆ เมื่อแป้งได้รับความร้อนจนโป่งพอง ผิวนอกจะกรอบ จากนั้นค่อยโรยเมล็ดซึ่งลงไปด้านบนสุด เช่นนี้ก็จะได้แผ่นแป้งกรอบหนาครึ่งซ้น แม้จะใช้เวลาในการทำ แต่ขนมที่ได้ออกมาจะกรอบอร่อยหอมกรุ่น ส่งกลิ่นหอมหวานของเมล็ดซึ่งและนมวัว เมื่อดูแล้วรูปร่างก็คล้ายหิมะกองทับถม เป็นที่มาของชื่อ ‘ขนมบุปผาหิมะ’

ฉินจงขมวดคิ้วแน่น กลืนน้ำลายอยู่เบื้องหน้าขนมสีขาวดุจหิมะที่ส่งกลิ่นหอมกรุ่น

“หัวหน้าหน่วยขอรับ ขนมนี้อาจจะมีพิษหรือไม่” แม้จะ
ตะกละอยากกินแทบแย่ แต่ก็ยังไม่กล้ากิน

อวินกวนเออร์ผู้นั้นพิลึกพิลั่นและฉลาดนัก ประเดี้ยวเป็น
ชายประเดี้ยวเป็นหญิง ทั้งยังเป็นคนของหน่วยตงฉ่าง นางจะ
ใจดีถึงขั้นมาส่งขนมให้หัวหน้าหน่วยของพวกเขาถึงหน่วยชีฉ่าง
เชียวหรือ

เพียงพอนอวยพรปีใหม่ไ้ไม่ได้หวังดีโดยแท้...

อันหงชั้นที่น้อยที่อยู่ข้างฉินจงพยักหน้าเห็นด้วย

“ใช่แล้วขอรับ ข้าว่านางต้องมีแผนการเป็นแน่ ต่อให้ไม่มี
ยาพิษ เกรงว่าในนั้นคงใส่ยาละลายไว้! หัวหน้าหน่วยจะกินของ
ที่หน่วยตงฉ่างส่งมาตามอำเภอใจไม่ได้นะขอรับ!”

หมิงหลันพินิจดูขนมกรุ่หนึ่ง จู่ๆ ก็สั่ง “ฉินตง เจ้ากินก่อน
ชิ้นหนึ่ง!”

¹ เพียงพอนอวยพรปีใหม่ไ้ เป็นสำนวน หมายถึงเบื้องหน้าทำเป็นห่วงใยรักใคร่
ทว่าเบื้องหลังไม่หวังดี

“หวัหน้าหน่วย...” ฉินจงถอยหลังกรูด สีหน้าประหวั่น
พรันพริง

“เจ้าเด็กคนนี้ กลัวอะไรกัน!”

หมิงหลันถลึงตาใส่เขาด้วยความโมโห จากนั้นก็สะบัด
ศีรษะไปสั่งอันหง

“เสี่ยวอันจื่อ เจ้ากิน!”

“หวัหน้าหน่วย ไม่นะขอรับ!” อันหงหดคอ เผยสีหน้า
ลำบากใจ

“มารตามันเถอะ ไร้ค่าจริงๆ! กินเข้าไปเดี๋ยวนี้...”
หมิงหลันยกเท้าข้างหนึ่ง เตะลงบนบันท้ายของอันหง

อันหงอับจนหนทาง ทำหน้าตาน่าสงสารใส่หวัหน้าหน่วย
ก่อนจะหยิบขนมบุปผาหิมะขึ้นมาแล้วยัดเข้าปากด้วยอาการ
ตัวสั่นเทาตาแดงก่ำ

ทุกคนพากันกลันหายใจ ดวงตาทุกคู่มองไปยังริมฝีปาก
ของอันหง ไม่มีใครส่งเสียงหรือเคลื่อนไหวใดๆ

“...อร่อย! อร่อยยิ่งนักขอรับ!”

ครั้นอันหงกลืนขนมบุปผาหิมะลงไปหมดแล้วก็มองซ้าย มองขวาด้วยแววตาส่องประกาย เขาร้องเสียงสูงอย่างมีความสุข “เป็นขนมที่อร่อยยิ่งนัก! ต่อให้ถูกวางยาพิษตายเพราะมัน ข้าก็ยอม!”

“เจ้าคนไร้ค่าไม่ได้เรื่อง!” หมิงหลั่นกอดอก มองอันหง อย่างไม่พอใจพลางด่า

หลังจากอดทนรออยู่หนึ่งเค่อ อันหงก็ยังไม่เกิดอาการ ใดๆ ในท้องก็ไม่มีความรู้สึกประหลาด หมิงหลั่นจึงวางใจ

หมิงหลั่นเงื้อมือตบใบหน้าฉฉฉฉครั้งหนึ่ง จากนั้นก็ตำหนิ เขา

“เจ้าคนรักตัวกลัวตาย ข้าจะเลี้ยงเจ้าไว้ทำไม!”

“หัวหน้าหน่วยไว้ชีวิตด้วยขอรับ!”

ฉฉฉฉฉฉเขาลงโขกศีรษะกับพื้น จากนั้นก็กลานเข้า เข้าไปถึงฝ่ามือของหมิงหลั่นมาลูบ ขอร้องเสียงออกอ่อน

“ข้าน้อยทำใจแยกจากหัวหน้าหน่วยไม่ได้ ข้าน้อยยังต้องรักษาชีวิตอันต่ำต้อยนี้ไว้เพื่อเป็นวัวเป็นม้าอยู่ข้างกายหัวหน้าหน่วย หัวหน้าหน่วย ท่านโปรดไว้ชีวิตข้าด้วยนะขอรับ...”

“ฮึ! เจ้าเด็กแสบ...” หมิงหลันเปลี่ยนจากความขุ่นเคืองเป็นความเบิกบานใจ เขากลอกตาใส่ฉินจง

อันหงเซ็ดปากจนสะอาด จากนั้นก็มองไปทางหมิงหลันเอ่ยถามว่า

“หัวหน้าหน่วยขอรับ เหตุใดเหลืงกงกงหน่วยตงฉางจึงส่งศิษย์ของเขามาส่งของให้ท่านเล่าขอรับ”

“มีความเป็นไปได้สองอย่าง หนึ่งคือในเทศกาลฉงหยาง ข้ามอบเครื่องประดับให้อวินกวนเออร์เพราะจงใจหยั่งเชิงฐานะของนาง เหลืงกงกงเห็นว่าความแตกแล้วจึงส่งนางมาแสดงความเป็นมิตร สองคือการนัดหมายในคืนนี้เป็นหลุมพราง”

หมิงหลันหรีตาลงด้วยความเจ้าเล่ห์ พุดการคาดเดาในใจออกมารวดเดียวหมด

“เช่นนั้นคืนนี้ท่านยังจะไปอารามชิงเฟิงหรือไม่ขอรับ”

“ไปสิ! ต้องไปอยู่แล้ว!”

หมิงหลันท่าทางแน่วแน่ “บัดนี้ข้ากับเหลียงกงกงเป็นขุนนางที่มีลำดับเท่ากัน คาดว่าเขาไม่กล้าคิดบัญชีกับข้าอย่างเอิกเกริกแน่! หากมีอะไร อย่างมากก็แค่ลากเขาเข้าวังไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ข้าจะได้ทุลฮ่องเต้ เปิดโปงความผิดเรื่องเขาแอบซุกซ่อนสตรีกำนัลเสียเลย!”

“แต่ที่นั่นมีผีอาละวาดจริง ๆ...” ชั้นที่น้อยข้างกายอันหนึ่งกล่าวพลางทำท่าทางขลุ่ยขลุ่ย

หมิงหลันยิ้ม

“ข้าพลีในหมู่ชาวบ้าน พวกเจ้าก็เชื่อด้วยหรือ อารามชิงเฟิงเป็นอารามร้างมานาน มักมีขอทานไปพักอาศัยจึงแต่งเรื่องผีขึ้นมาหลอผู้คน ต่อมาคนจึงลือไปต่าง ๆ นานา คืบนี้ข้าจะไปตามนัดเพื่ออ้างปากของอวิณกวนเออร์ให้ได้ ข้าต้องใช้ประโยชน์จากนาง หาหลักฐานโค่นผู้บัญชาการหน่วยต่งฉ่างให้จงได้”

หากเหลียงชิงถึงล้ม หน่วยต่งฉ่างและองครักษ์เสือแพรวก็จะกลายเป็นของหน่วยซีฉ่างของข้าแล้ว...

หมิงหลันลอบคิดเรื่องตึงามนี้ในใจ ริมฝีปากสีชาดยกเป็น
มุมอันชั่วร้าย

จินจงอาสา “หัวหน้าหน่วยขอรับ คินนี้ข้าจะพาพี่น้อง
จำนวนหนึ่งไปกับท่านด้วย”

หมิงหลันยิ้มพลางตึงจินจงขึ้น ก่อนจะบอกสัญญาฉบับ
ที่มีเพียงพวกเขาสองคนที่เข้าใจ

“ไม่ว่าจะมีหลุมพรางหรือไม่ ก็นำของสองสิ่งนั้นไปก่อน
คินนี้ข้า...จะเปิดโปงความลับของร่างกายเสี่ยวววินกวนเออร์
ก่อน...”

“ขอรับ!” รอยยิ้มของจินตงทั้งประจบประแจงและชั่วร้าย
“ข้าน้อยจะไปเตรียมเดี๋ยวนี้...”

หลังจากรถม้าของก๊อววินชีออกจากซอยกลางเทียน ก็รุดไป
หน่วยต่งฉ่าง

ก๊อววินชีนั่งอยู่ภายในรถม้าอันโคลงเคลง รู้สึกราวกับ
ร่างกายคล้ายจะหลุดเป็นชิ้นๆ แล้ว

ในที่สุดก็หลุดพ้นจากใบหน้าขาวซีดของหมิงหลันได้
เสียที!

ครั้นนึกถึงท่าทางของเขาเมื่อครู่ นางก็พะอืดพะอมนึก
ก๊อวีนชีหีบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดข้อมือที่ถูกเขาตึงไว้ รวม
ไปถึงเช็ดใบหูที่ถูกเขาพ่นลมหายใจใส่ด้วย

เมื่อรถม้าเลี้ยวเข้าสู่ถนนอีกเส้นหนึ่ง ก็มีเงาดำ
เคลื่อนผ่านรถม้าและเข้ามาภายในตัวรถม้า

ก๊อวีนชีร้องอุทาน ทว่าซุนปิงซึ่งอยู่ข้างๆ กลับมีสีหน้า
สงบนิ่ง เขาหลุบตาก้มหน้า เอ่ยทักทายคนที่สวมหมวก
ทรงแหลมด้วยความเคารพ “หัวหน้าหน่วย”

ก๊อวีนชีชะงัก

“แม่หนู ไม่ต้องกลัว! ข้าเอง”

เป็นเสียงที่คุ้นเคยยิ่ง กระทั่งเขาถอดหมวกออก ถอด
ชนกั๊ปปลอมขาวโพลนและหนดเคราปลอมที่คางออก นางถึง
จำได้ว่าเขาคือเหลียงซิงถึงหัวหน้าหน่วยของตน

มิน่าเล่า ใบหน้านี่ กอปรกับเสื้อผ้าเนื้อหยาบสีเทา
อึมครึม ต่อให้เดินผ่านกันบนถนน นางก็ไม่มีทางจำเขาได้

“หวัหน้าหนวย!” นางทั้งตกใจทั้งดีใจ เรียกเขาอย่าง
ตื่นเต้น

เหลิ่งชิงถึงก็ไม่ได้สนใจว่าซุนปิงจะอยู่ด้วย เขายื่นแขน
ออกไปรวบนางมากอด จากนั้นก็ปลอบอย่างอ่อนโยน “ลำบาก
เจ้าแล้ว เจ้าทำได้ดียิ่ง!”

ก๊อวินซึ่งรับรู้ได้ถึงไออุ่นจากร่างกายของเขาที่ถ่ายทอดมา
ผ่านเสื้อผ้า นางอิงแอบบนแผ่นอกของเขาอย่างว่างาย เมื่อ
ถูกเขากอดไว้เช่นนี้ ร่างกายนางก็คล้ายจะค่อยๆ เบาลงจน
แปรเปลี่ยนเป็นขนนกชิ้นหนึ่ง

เหลิ่งชิงถึงจับมือของนางที่ถูกหึงหลั่นตึง ก่อนจะ
ลูบไล้เบาๆ ผ่านชายผ้าที่ถูกเย็บต่อกับแขนเสื้อโปรงบาง

บนผิวขาวเนียนนุ่มดุจหิมะมีรอยนิ้วมือเป็นร่องรอย
ซ้ำเลือดเด่นชัดสะดุดตา

สีหน้าเหลืองซีดถึงพลันอีมครีม แวตาเห็บหนาวจน
น่าหัวนเกรง

“เจ็บหรือไม่” ยามเอ่ยถาม ใบหน้าเย็นชาต้งน้ำค้างแข็ง
ก็เจอความอ่อนโยนเล็กน้อย

ศีรษะของก๊อวินซีที่อิงกลางแผ่นอกเขาขยับส่ายไปมา
เล็กน้อย กระแสอบอุ่นพรั่งพรูออกมาจากหัวใจ

หัวหน้าหน่วยไม่ได้โกหกนาง เขาคอยปกป้องนางอยู่ใน
ที่ลับตลอด มิฉะนั้นเขาจะไม่มีทางรู้เลยว่านางถูกหึงหลั่นต่อแย
ทั้งยังรู้ว่านางเจ็บที่ข้อมือ

เหลืองซีดถึงกัมหนามองนาง ในแวตาคือความรู้สึกลึกล้ำ
ที่ไม่อาจปิดบัง ริมฝีปากค่อยๆ ประทับจุมพิตอย่างแผ่วเบาลง
ไปบนหน้าผากนาง

ก๊อวินซีสะดุ้ง มองหัวหน้าหน่วยด้วยความตื่นตะลึง
จากนั้นก็เห็นเขายิ้มบางอย่างอ่อนโยน

นางข่มความขวยเขิน พวงแก้มทั้งสองข้างแดงระเรื่อ

เมื่อครู่หัวหน้าหน่วย...จุมพิตนาง...

สัมผัสอบอุ่นบนหน้าผากยังคงอยู่ ทำให้หัวใจที่เต้นรัว
ทั้งตื่นเต้นทั้งหวานล้ำ

มือใหญ่ของหัวหน้าหน่วยลอบสืบชะนางเบาๆ ปล่อยให้
นางอิงอยู่ในอ้อมกอดเขาต่อไป

ซุนปิงที่อยู่ภายในรถม้าด้วยแปลงกายเป็นท่อนไม้
ท่อนหนึ่งอย่างรู้าน เขาหลบตากัมหน้า ทำเป็นไม่เห็นภาพจาก
เบื้องหน้า

ยามราตรีอากาศเย็นเยียบดูสวยงาม จันทรากระจ่างลอยอยู่
กลางท้องนภา

รถม้าคันหนึ่งเคลื่อนตัวออกจากจวนผู้บัญชาการหน่วย
ซีฉาง ล้อรถม้าบดกับกรวด มุ่งหน้าไปยังอารามชิงเฟิงทาง
ทิศเหนือของเมืองหลวง ตอนนี้ยังนับว่าห่างจากเวลานัดหมาย
ค่อนข้างมาก

หมิงหลันนั่งอยู่ภายในรถ สองคันฉ่องผัดแป้งทาชาดไป
เรื่อย ๆ จากนั้นก็ทาขี้ผึ้งหอมลงบนลำคอและหลังมือ

คืนนี้เป็นการนัดพบครั้งแรกระหว่างเขาและเสี่ยววิน-
กวนเออร์ที่เขาคะเนิงหา จะอย่างไรก็ต้องรักษาภาพลักษณ์ของ
ตนเล็กน้อย

ฉินจงถือคันท้องอยู่ด้านข้างอย่างกระตือรือร้น หลังจาก
เห็นใบหน้าที่ผ่านการแต่งเติมของหมิงหลันก็อดเอ่ยชมไม่ได้

“หัวหน้าหน่วยงดงามเป็นที่สุดขอรับ เมื่อเทียบกับท่าน
แล้ว เหลืองกงกงผู้นั้นทั้งชราทั้งขี้เหร่ ผ่านคืนนี้ไป รับรองว่า
อวินกวนเออร์จะต้องคะเนิงหาแต่หัวหน้าหน่วยแน่นอน ข้าน้อย
ขอแสดงความยินดีกับหัวหน้าหน่วยด้วยที่จะได้ครอบครองทั้ง
ร่างกายและหัวใจของคนงาม”

หมิงหลันหรือตาพลางแค้นเสียงเบาๆ เขาอุบผมบริเวณ
จอนผม เอ่ยเสียงนุ่ม “ใครจะรู้ว่าร่างกายของนางถูกอาจารย์ของ
นางเอาเปรียบไปก่อนแล้วหรือยัง!”

ฉินจงรู้ตัวว่าตนประจบได้ไม่ดีนัก สีหน้าจึงพลันแข็งทื่อ
จากนั้นก็เปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“หัวหน้าหน่วย ท่านวางใจเถิดขอรับ ยามบ่ายข้าส่งคน
ไปที่อารามชิงเฟิงล่งหน้าแล้ว เพราะเกรงว่าคนของหน่วย

ตงฉ่างจะซุ่มโจมตี ทว่าจนถึงบัดนี้ทางนั้นก็ยังไม่มีข่าวคราวใด
ผิดปกติ คาดว่าน่าจะไม่มีเรื่องอะไรจริง ๆ ขอรับ”

“อย่างไรก็ประมาทไม่ได้ หากแม่หนูผู้นั้นกล้าเล่นลูกไม้
พวกเราก็จับตัวนางพากลับจวนเสีย สั่งสอนให้หยาบช้า...”

ระหว่างที่สนทนา ทั้งสองคนก็จินตนาการภาพอันชั่วร้าย
และหัวเราะอย่างเหิมเกริม

เดินทางมาได้ครึ่งทางแล้ว

ทันใดนั้นกลิ่นหอมบุปผาก็โชยมาเป็นระลอก กลีบ
ดอกไม้สีขาวดล่องลอยตามลม ลอดผ่านผ้า幔เข้ามาแล้วตกลง
บนเสื้อผ้าของหมิงหลัน

เขาเอื้อมมือไปเลิกผ้า幔ขึ้นแล้วยื่นศีรษะออกไป
ด้านนอก เห็นต้นมู่เหลียนสูงตระหง่านอยู่สองฟากถนน
ปลายสารทเป็นช่วงเวลาที่บุปผากำลังบานสะพรั่ง สีแดง
แน่นชนิดเต็มต้น ครั้นลมพัดผ่าน กลีบดอกไม้ก็เริงระบำ
ท่ามกลางท้องนภายามราตรีดูสวยงามไปรยปราย เป็นทิวทัศน์
ที่งดงามยิ่งนัก

ครั้งนี้ได้กลิ่นหอมของมูเหลียน หมิงหลันก็รู้สึกว่าจะดู
ไต่หยางเกร็งตึง หัวหน้กยิ่งเล็กน้อย หลังจากอาการหนาว
สะท้อนผ่านพ้นไป เขาก็หืดหืดกลับเข้ามาในตัวรถ กระชับ
ชุดคลุมบนกายแน่นขึ้นตามสัญชาตญาณ เอ่ยในใจว่า

แปลกนัก ยังไม่ถึงต้นเหมันตฤดู เหตุใดจึงได้หนาวเย็น
เช่นนี้เล่า

เดินทางต่ออีกหนึ่งเค่อก็มาถึงอารามชิงเฟิงแล้ว!

หมิงหลันตามฉินจงลงจากรถม้า องค์กรกลับสืบคนที่
ติดตามมาถือโคม ยืนอยู่ด้านหลังหัวหน้าหน่วยเพื่อรอรับคำสั่ง

หมิงหลันมองโดยรอบ จากนั้นก็จ้องตรงไปเบื้องหน้า
สามารถเห็นทิวเขาเป็นแนวสูงต่ำลดหลั่นกันอยู่ไม่ไกลrang

อารามชิงเฟิงตั้งอยู่ที่ตีนเขา เป็นอารามใหญ่ กำแพง
อารามเป็นสีเหลืองขมิ้น หลังคาสีเทาอมเขียว

ในอดีตที่นี้เคยรุ่งเรือง มีบุรุษสตรีผู้เลื่อมใสมาสักการะ
กราบไหว้ไม่ขาดสาย ทว่าต่อมาเมื่อจิ้งเซียวฮ่งเต้เริ่มนับถือ

เต่า แท่นบูชาอารามเต่าก็รุ่งเรือง อารามชิงเฟิงจึงตกต่ำลง
นับแต่นั้น

เมื่อมองไปก็เห็นกำแพงอารามสีหลุ่ดร้อนเป็นจำนวน
มาก เผยให้เห็นอิฐซำรุ่ดเรียงตัวไม่เป็นระเบียบที่อยู่ภายใน
ตัวกำแพง ท่ามกลางหมอกยามค่ำคืน อารามเก่าที่ฝุ่นหนาเตอะ
และเต็มไปด้วยใบแมงมุมนี้ดูประหลาดและมีบรรยากาศที่พิเศษ
ยิ่ง รวากับมีพลังเย็นเยียบเสียดกระดูกแผ่ออกมาจากทุกซอก
ทุกมุม

ภายใต้แสงจันทร์เลื่อนราง หมิงหลันก้าวผ่านทางเดินที่
ปกคลุมด้วยวัชพืชและตะไคร่น้ำโดยมีธงครักษ์ลั้บคอยคุ้มกัน
เขาเดินเอามือไหล่หลัง ก้าวทีละก้าวอย่างระมัดระวังเข้าไป
ภายในอาราม

ฉินจงชักกระบี่ที่พกติดกายออกมา คุ้มกันอยู่ด้านข้าง
หัวหน้าหน่วย

ทันใดนั้นเงาดำหนึ่งก็พุ่งเข้ามา แสงเย็นจากกระบี่
ตัวต์ผ่าน ทำให้เงาดำหยุดอยู่ที่ปลายเท้าของฉินจง

ที่แท้ก็เป็นนกฮูก

รอบด้านมีเสียงร้องของนกกลางคืนดังขึ้นอีกหลายครั้ง
แหลมเล็กและเสียดหู เต็มความหนาวสะท้อนอีกหลายส่วนให้
คำคืนนี้

ฉันจมองศพนกฮูกที่ตนสังหารเองกับมือ ก่อนจะมองไป
รอบๆ อย่างระแวดระวัง เขาเอ่ยเสียงต่ำกับเหล่าองค์กรลับ

“ปกป้องหัวหน้าหน่วยให้ดี! ระวังการชุ่มโจมตี!”

หัวหน้านั้นที่ผู้ไม่มีสติในดวงใจ เล่ม 2

冷面督主请低调

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422- ต่อ 99994964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《冷面督主请低调》

Author: 四月的罂儿 (Si Yue De Pin Er)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横技术有限公司

(Beijing Huanxiang Zongheng Network Technology Co., Ltd)

Thai edition © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7864-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)